

Cu ocazia Sfintelor Sărbători ale Crăciunului și Anului Nou 2022, echipa redacțională a Ziarului **DRUM** urează tuturor cititorilor, colaboratorilor și prietenilor, sănătate și bucuria de a fi cu toții acasă!

La mulți ani!

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X ANUL 24, NR. 652, DECEMBRIE 2021

Editorial

DRUM, la ceas de sărbătoare

A trecut aproape un sfert de secol de la apariția ziarului local, DRUM, serie nouă, lucru care nu poate decât să bucure pe toți aceia care îl scriu, îl finanțează, îl difuzează și îl citesc.

Pentru municipiul nostru, recunoscut, pe bună dreptate, drept capitala culturală a județului Teleorman, este o mândrie existența acestei publicații, cu atât mai mult cu cât ea a depășit de multă vreme granițele județului și, fără lipsă de modestie, pe cele naționale. Prin redactorii săi și prin legăturile acestora cu exteriorul, ziarul *DRUM* ajunge cu regularitate în nordul țării, la Baia-Mare, în București, în județele unde avem colaboratori sau există scriitori ale căror cărți au fost recenzate în paginile ziarului, dar și în Statele Unite și Canada, la rude și prieteni, unii dintre ei, scriitori recunoscuți care, în urmă cu câțiva ani, în acele vremuri normale cărora le ducem dorul, își lansau aici, la Casa de cultură, propriile cărți.

Indiferent de cine a fost la conducere, ziarul a continuat în aceeași linie trasată la începuturile sale, de inițiatorii lui, având mai mult o tentă literară și istorică, în paginile sale regăsindu-se evenimentele culturale, și nu numai, mai importante ale obștii, dar și informații transparente privind activitățile Consiliului Local. În paginile sale, nu au apărut niciodată răfuielile politice, ranchiuna, ura, dictate de interese partinice ori de alte interese oculte.

Redactorii nu au fost obstrucționați sau obligați să scrie la comandă. Ei au mers pe forța personalității lor, independența în gândire și acțiune, și-au expus crezurile lor intelectuale, morale, estetice. Convingerile lor morale i-au obligat să stea departe de „lumea dezlănțuită" ...

În ciuda unor sceptici, care nu-i prevedeau un viitor prea lung acestui ziar, iată că *DRUM*-ul nostru sărbătorește, în acest decembrie atipic, douăzeci și patru de ani de existență neîntreruptă.

Cât de mândri trebuie să fie aceia care au pus umărul la apariția *DRUM*-ului, în urmă cu 24 de ani!

Din păcate, unii dintre ei nu mai sunt. Mă gândesc la inițiatorul proiectului, poetul Paul Amet, la cunoscuta bibliotecară Irina Stoica, la juristul și prozatorul Florian Troscot, la directorul de atunci al Casei de cultură, prozatorul Florin Săvoiu ...

Acestora, le aducem un cald omagiu și promisiunea că nu-i vom uita, iar celor care încă scriu în paginile publicației roșiorene, le dorim multă sănătate, putere de muncă, inspirație și găsirea de subiecte care să intereseze și să placă cititorilor!

La mulți ani, *DRUM*! La mulți ani fericiți, în pace și sănătate, alături de cei dragi, tuturor celor care te fac să exiști!

Domnița Neaga

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

Să cunoaștem EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

În zilele de 26-27 noiembrie 2021, Centrul EUROPE DIRECT Teleorman, găzduit de Biblioteca Municipală „Gala Galaction", proiect finanțat de Comisia Europeană și de Consiliul Local al Municipiului Roşiori de Vede, a organizat **Evenimentul său de promovare.** Astfel, timp de două zile, sute de roşioreni au participat la o serie de manifestări marca EUROPE DIRECT Teleorman, pe care vi le prezentăm în cele ce urmează:

- ***Ziua Porților Deschise la EUROPE DIRECT Teleorman***

Programul manifestărilor a debutat vineri, 26 noiembrie, cu acțiunea „*Ziua Porţilor Deschise la EUROPE DIRECT Teleorman*", atunci când zeci de teleormăneni au avut prilejul de a vizita centrul european de informare, cu sediul în incinta Bibliotecii Municipale „Gala Galaction" Roşiori de Vede - Secţia împrumut carte pentru copii, având de acum o nouă înfăţişare, extrem de primitoare şi adaptată secolului al XXI-lea.

Continuare în pagina 8

Text şi foto:
Marinela Ruşanu
Aurelia Bărbuţ

La gura sobei

La un foc virtual de buturugi, cu liniște-n suflet și cu zâmbete ascunse în spatele măștilor, ne-am întâlnit și anul acesta la șezătoarea literară organizată de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu". Ne-am întâlnit, chiar dacă nu în număr așa de mare ca altă dată, pentru că dorim ca șezătoarea, o frumoasă tradiție păstrată de-a lungul anilor cu sfințenie de către bătrânii satului, să nu devină doar o amintire ci un obicei reînviat, și să constituie în continuare un eveniment important în viața socială a comunității.

În lumea satului de odinioară sezonul șezătorilor începea după lăsatul secului de Crăciun, deoarece atunci se terminau muncile agricole și preocupările femeilor se îndreptau spre industria textilă. Anumite activități, precum torsul lânii, al inului sau al cânepii, scărmănatul penelor sau al lânii, tricotatul, croșetatul sau cusutul de fețe de masă, se făceau cu mai mult spor și mai multă plăcere în cadrul unor întâlniri. În zilele lucrătoare, odată cu lăsarea întunericului, fetele și nevestele tinere, uneori și bătrânele, se adunau la o gazdă aleasă din grupul participantelor. În acest cadrul instituționalizat, fetele erau integrate în colectivitatea femeilor, începând să-și însușească, cu aceasta ocazie, atât priceperea și răbdarea necesare pentru a îmbrăca toată familia, cât și deprinderi spirituale. Femeile mai în vârstă, cu mai multă experiență, le învățau pe tinerele fete și neveste cum să realizeze obiecte de vestimentație sau să își amenajeze spațiul de locuit, dar și despre obiceiurile locului. Și cum la o șezătoare nu se obișnuiește să taci, tinerele fete spuneau povești cu zâne și feți frumoși și ascultau anumite tipuri de narațiuni cu rol formativ și, în preajma marilor sărbători, povestiri ritualice în care se îmbină elementele precreștine cu cele creștine.

Mult mai târziu, în noapte, veneau și băieții, însoțiți de muzicanți, și șezătoarea se prelungea chiar și după miezul nopții. La intrarea acestora în casă lucrul înceta, atmosfera se însuflețea, fetele și femeile erau invitate la joc, iar cele mai tinere fete aveau prilejul să învețe pașii de joc. Chiar dacă se desfășurau în perioada Postului Crăciunului, aspectul distractiv era tolerat deoarece în cadrul lor erau învățate colindele și urăturile ce urmau să fie rostite în perioada sărbătorilor de iarnă.

Și chiar dacă la șezătoarea organizată de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu" nu am tors, acesta fiind un meșteșug care, din păcate, este pe cale de dispariție, am cântat, s-au spus poezii, am tricotat și am pregătit firele pentru cusut. Și, mai presus de orice, am încercat să continuăm tradițiile românești.

Iar cântecul, poezia și glumele au făcut această seară mai frumoasă decât altele.

Muzeograf **Veronica Cojocaru**

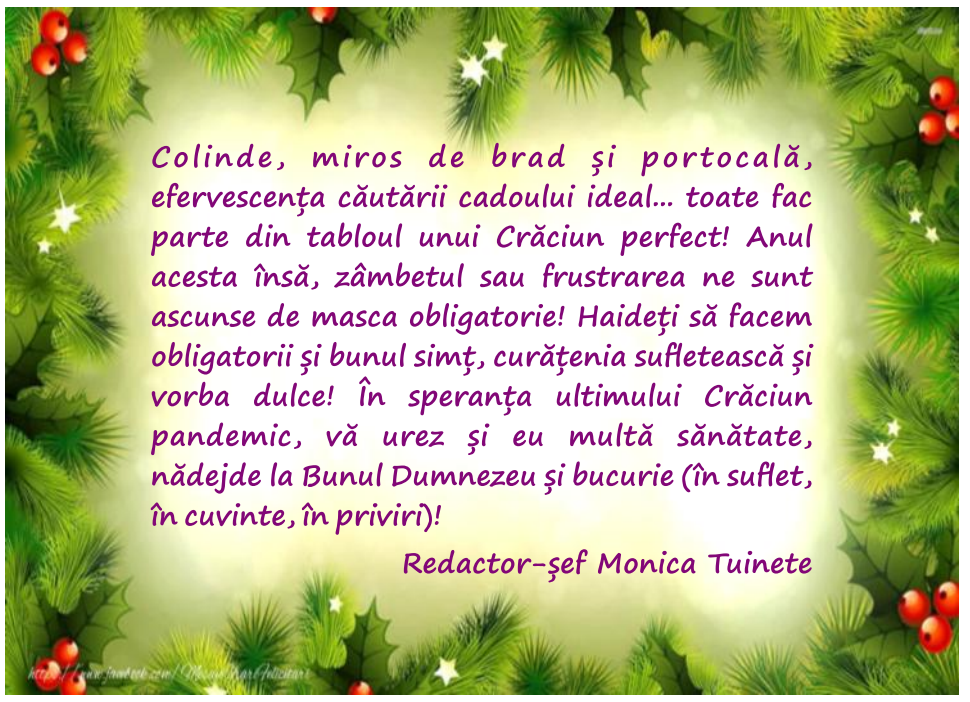

1 Decembrie 2021,
Ziua Națională a României

Unirea Transilvaniei cu România de la 1 Decembrie 1918 reprezintă fără doar și poate evenimentul principal al istoriei României și totodată realizarea unui deziderat al locuitorilor granițelor vechii Dacii. Aniversăm cu respect în fiecare an la 1 Decembrie Ziua Națională a României, prilej de rememorare a jertfei înaintașilor și a luptei pentru constituirea statului național român.

1 Decembrie 2021, Ziua Națională a României și ziua în care se împlinesc 103 ani de la Marea Unire din 1918. Ca în fiecare an, ceremonialul de 1 Decembrie a fost așteptat cu multă emoție, la Roșiorii de Vede, la manifestarea ce a început la ora 11:00, participând zeci de roșioreni.

Cuvântul de deschidere i-a aparținut primarului municipiului, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, iar despre semnificația istorică a zilei naționale și despre adevărata jertfă a vorbit profesorul de istorie Victor Osăceanu.

În memoria eroilor roșioreni ce s-au jertit pentru unitate națională, un sobor de preoți din cadrul Protoieriei Roșiori de Vede, conduși de protopop Mircea Ionescu, a oficiat slujba de Te Deum.

La Monumentul eroilor au fost depuse coroane de flori din partea veteranilor de război , asociațiilor de pensionari și cadre militare în rezervă și în retragere, autorități locale, instituții publice și de învățământ, a partidelor politice și unități economice.

În România zilelor noastre, patriotismul este atât de puțin important, mai ales că în Europa, prin conducerea sa, se vorbește tot mai mult despre inutilitatea cadrului național. Tocmai de aceea, aniversarea Zilei Naționale devine un moment de excepție în afirmarea identității și tradițiilor naționale, motiv pentru care, cu mască și vaccinați (sau nu), am participat cu tot sufletul.

Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Avem datoria morală să nu ne uităm istoria, să nu ne uităm strămbunii, să nu uităm că SUNTEM ROMÂNI, chiar dacă timpurile și vremurile sunt destul de tulburi, iar pandemia ne-a dat o lecție de viață. Aceea că indiferent de timp, noi trebuie să rămânem solidari unii cu ceilalți, să ne unim în gând și în trăire, pentru că doar împreună vom reuși să ne ridicăm din nou ÎNVINGĂTORI!!! Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

Monica Tuinete
Foto: **Monica Tuinete**

Trăire creştină

Sărbătoarea Crăciunului ca dar sau ca un cadou?

Luna decembrie este, prin excelență, luna în care dăruim și primim. Mult sau puțin, ne facem planuri pentru a aduce o bucurie celor dragi, cu un sentiment că bucuria din bucurie se naște. Ofertele promoționale și publicitatea agresivă întrețin, cu ardoare, această stare. Dăruim, primim, așezăm cadouri pentru cei mici sub brad, împărțim pentru „cei ce nu mai sunt”, într-un freamăt interior și exterior de nedescris. Și ce rămâne după ziua Crăciunului? Sentimente și cadouri ... sau amintiri și daruri?

Suntem antrenați de natură să primim. Pentru că însăși viața este un dar; fiecare clipă este încă un dar pe care Bunul Dumnezeu ni-l face. Viața ne face de multe ori privilegiul de a dărui: ceva ce avem și ceva ce suntem! Fiecare își stabilește ordinea. De fapt, Însuși Mântuitorul Hristos spune că „Mai fericit este a da decât a lua!”.

Cred că, în aceste zile, se impune, totuși, o reflecție față de ceea ce înseamnă darul și cadoul. Facem cadouri pentru a puncta un eveniment și ca o împlinire. Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este darul pe care parte din ceea ce ești și ești prin însuși darul care va rămâne în lume, prin ceea ce aduci ca stare si sentimente înprimitor.

Sfântul Efrem Sirul spunea că „valoarea zâmbetului și lacrima din ochi să fie infinit mai valoroase decât valoarea darului în sine.”. Cadoul are valoare prin valoarea pe care piața o impune; darul are valoarea pe care o impune dăruitorul. Spun acest lucru cu gândul că sunt oameni, destul de mulți, care nu pot face cadouri și care sunt blocați în a nu mai ști nici să facă daruri. Un zâmbet izvorât din sinceritate, o strângere de mână, o rugăciune pentru ceilalți, un gând de bine pentru cei cunoscuți, o lacrimă pentru cei mai necăjiți decât mine sunt tot atâtea daruri care nu costă bani, dar care se cumpără cu timp și sânge.

Sfântul Siluan Athonitul spunea că „a te ruga pentru aproapele este sinonim cu a-ți da sângele pentru el.”. Taina salvării oamenilor de sub osânda nemiloasă a păcatului este taina Nașterii lui Hristos.Taina Nașterii este taina celor nevinovați care își deschid, prin dar, sufletul și casele. Iar toți cei curați cu inima Îl văd

cerul l-a făcut pământului. Fecioara Maria este darul pe care omenirea l-a făcut lui Dumnezeu. Magii aduc daruri pruncului Iisus. „Pământul aduce peștera ca dar” cântă Biserica în dimineața Crăciunului. Sărbătoarea aceasta, a Crăciunului, este sărbătoarea darului și nu a cadoului. Darul este gratuit, are o valoare impusă de dăruitor și nu presupune recompensă ulterioară. Cadoul este forma subtilă a reciprocității. Cadoul presupune cadou, presupune o primire, o valorizare și o întoarcere sub o altă formă, condiție sau valoare. Darul presupune doar prezența și jertfa.

Trăim într-o societate în care se vorbește, poate prea des, de luna decembrie ca luna cadourilor, în care se amintește că trebuie să facem cadouri și mai puțin daruri. Darurile nu sunt condiționate de ceea ce am, ci de ceea ce sunt, de prezența mea firavă în această minunată lume. În cadou pun ceva din ceea ce am, în dar așez ceva din ceea ce sunt, din ființa mea, din jerta mea. Și de aceea făcând un dar nu aștepți să primești nimic pentru că darul e pe Dumnezeu, după cum spune Mântuitorul Hristos, pentru că știu că nu armele vor birui lumea și nici arta diplomației nu va convinge totdeauna și că nici aurul singur nu va vindeca lipsurile și suferințele lumii.

Fericitul Ieronim care a petrecut 30 de ani în fața Peșterii din Betleem, dimineața, înainte de a-și începe lucrul, îi grăia Domnului: „Pruncule Sfânt ... cum suferi Tu ... Aș vrea să-ți dăruiesc ceva ...” Și oferea tot ce avea el. Iar Pruncul Iisus îi spune: „Ieronime, toate ale tale, ale lumii, le am.” „Atunci, ce să-ți dau, Doamne?” Iisus Hristos îi răspunde: „Ieronime, dă-Mi păcatele tale! Eu pentru asta am nevoie să ridic păcatele lumii și să-i dăruiesc viața, nevinovăția, sfințenia Mea ...”.

Să ne gândim serios și profund că Sărbătoarea Sfântă a Nașterii Domnului este sărbătoarea darului și în măsura în care vom ști să dăruim, în aceeași măsură vom fi parte din icoana acestei sărbători. Chiar, de sărbători faceți cadouri sau daruri?

Preot **Eugen Cătălin Păunescu**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Este frumos „centrul” municipiului nostru, după ultima transformare edilitară! Printre altele, îmi plac difuzoarele ce emit muzică și știri radio, montate pe stâlpii din partea centrală a străzii Rahova, udatul modern al florilor pe strada Rahovei și pe strada Dunării, puțin până dincolo de monument ș.a.

La prânz

În „România literară”, nr. 46 din 5 noiembrie 2021, Nicolae Manolescu publică editorialul „În întuneric”. Citez din ultimul paragraf: „Nu putem trece cu vederea în ce hal (fără de hal!) s-a degradat climatul (este vorba de climatul psihologic și social, descris de George Steiner, în noiembrie 1974) în cei doi ani de pandemie. La noi, ca și în Occident. Ce sunt teoriile conspiraționiste decît expresia aceluiași comportament irațional? Ce altceva decât o colosală superstiție îi motivează pe antivaccinişti? Și să nu trecem ușor peste faptul că promotorii acestui ocultism primar (nemaiîntâlnit din Evul mediu) nu sunt doar amărâții de la țară sau din suburbii, ci intelectuali, oameni cu studii superioare, cum se spune, între care și medici”.

În amurg

În luna octombrie 2021, comuna Zâmbreasca a fost prima localitate în țară cu peste 20 de cazuri de bolnavi de coronavirus la 1000 de locuitori. În luna noiembrie, comuna Săceni a fost prima în țară, cu peste 30 de cazuri de bolnavi cu coronavirus, din valul 4 Covid 19.

Gh. Tutcălău

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROŞIORI DE VEDE

Responsabil de număr - Monica Tuinete
Tehnoredactare - Alexandru Rusu
Colectivul de redacţie:
Domniţa Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Petre Bozdoc, Ion Scarlat, Eugenia Staicu, Gheorghe Tutcălău, Gheorghe Vlad, Eugen Cătălin Păunescu, Florin Iordăchiţă, Daniela Argeşeanu, Gabriel Argeşeanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete
Culegere texte - Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619. E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Biblioteca Municipală „Gala Galaction”

Evenimentele lunii decembrie

30 de ani de la moartea lui Petre Țuțea

Eseist, publicist, filosof, economist, jurist și om politic român, Petre Țuțea (n. 6 octombrie 1902 — m. 3 decembrie 1991) s-a născut în familia unui preot, la Boteni, județul Muscel (astăzi județul Argeș).

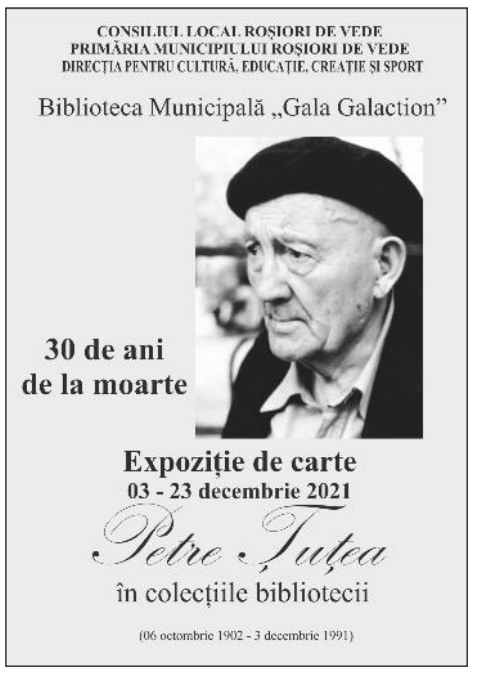

A studiat la Liceul „Neagoe Basarab” din Câmpulung-Muscel și la Liceul „George Barițiu” din Cluj. A urmat Facultatea de Drept la Universitatea din Cluj, ajungând doctor în Drept administrativ, „Magna cum laude” (1929).

În anul 1932, fondează revista „Stânga: linia generală a vremii”, unde semnează cu pseudonimul Petre Boteanu. În 1933, este referent în Ministerul Comerțului și Industriei, instituție care, în 1936, își va schimba numele. Între anii 1933-1934, a fost atașat la Legația Economică Română din Berlin, unde se întâlnește cu Nae Ionescu.

În 1935, a publicat *Manifestul revoluției naționale*, împreună cu Sorin Pavel, Ioan Crăciunel, Gheorghe Tite, Nicolae Tatu și Petre Ercuță. Între anii 1936-1939, a fost șef de secție în Ministerul Economiei Naționale, Biroul de publicații economice și propagandă. În 1940, a fost șef de secție în Ministerul Comerțului Exterior.

Colaborează la diverse publicații, în special la „Cuvântul”, condus de Nae Ionescu, unde publică articole de economie politică. Printre ceilalți colaboratori ai ziarului se aflau Constantin Noica, Mircea Eliade, Radu Gyr, Gheorghe Racoveanu, Mircea Vulcănescu și mulți alți intelectuali ce făceau parte din generația anilor 1930. Între 1940-1944, a fost șef de secție în Ministerul Războiului, iar între anii 1944-1948, a fost director de studii în Ministerul Economiei Naționale.

Este arestat de către autoritățile comuniste impuse de sovietici și anchetat fără condamnare timp de 5 ani (1948-1953), apoi este arestat din nou pe 22 decembrie 1956 sub acuzația de uneltire contra ordinii sociale. Este condamnat la 10 ani închisoare în 1957, apoi i se intentează un nou proces în 1959 și este condamnat la 18 ani muncă silnică, din care a executat 8 ani (1956-1964) în diverse penitenciare, mai ales la Aiud.

După ce a fost eliberat în timpul amnistiei din 1964, cu sănătatea zdruncinată în urma torturilor din închisoare, Petre Țuțea s-a aflat sub observația permanentă a securității comuniste. Numeroasele descinderi la locuința sa modestă au dus la confiscarea a numeroase manuscrise, studii și materiale, printre care o copie a proiectului Prometeu.

Către sfârșitul vieții a început o Antropologie creștină concepută schematic în șase capitole.

După moartea sa, întreaga sa operă va fi publicată, iar printre cărțile sale se află *Manifestul revoluției naționale* (în colaborare), *Bătrânețea și alte texte filosofice*, *Mircea Eliade*, *Între Dumnezeu și neamul meu*, *Omul — Tratat de antropologie creștină* (I-II), *Philosophia perennis*, *Proiectul de tratat — Eros*, *Reflecții religioase asupra cunoașterii*, *Lumea ca teatru. Teatrul seminar*, *Neliniști metafizice*, *Filosofia nuanțelor*, *322 de vorbe memorabile ale lui Petre Țuțea*, *Ieftinirea vieții. Medalioane de antropologie economică*.

Petre Țuțea a fost supranumit Socrate al României datorită preocupărilor filosofice și rolului educativ pe care l-a asumat prin exemplul personal în orice circumstanțe, chiar și în închisoare.

88 de ani de la nașterea lui Ion Țugui

Poet, romancier, eseist, muzician, ziarist, ufolog și parapsiholog, Ion Țugui (1933-2002) este scriitorul pe care evenimentele din decembrie 1989 l-au prins cu nu mai puțin de 35 de cărți în manuscris. S-a născut în Ajunul Crăciunului 1933, la Vicovu de Jos (Suceava). După școala primară din comuna natală și o școală tehnică la Rădăuți, își continuă studiile la o școală de muzică, apoi la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. Încă student, își câștigă existența în orchestra Operei Române, în același timp debutând, recomandat de Mihu Dragomir, în „Luceafărul” (1958). Scrie versuri și lucrează concomitent și rând pe rând la Radiodifuziune, la Liceul de muzică „George Enescu”, la „România liberă”.

Poemele sale se grăbesc să se adune în cărți: *Versuri* (1967), *Lava intermediară* (1970), *Cânturile marelui pod* (1972), *Ochii fastului* (1973), *Inițiere și elogiu*, *Poem antirăzboinic* (1978).

Fără să fie brusc încheiată, activitatea poetului se estompează, din cauza ziaristicii care îl împinge spre reportaj, lăsându-se ademenit de o temă atractivă în scrisul românesc, rezultatul fiind volumul *Petrol și oameni* din 1973. Este cartea care îi deschide calea firească spre roman, în 1976 apărând *Voievodeasa*, evocare a locurilor natale în conjunctura impunerii sistemului comunist. Patima reapropierii de problemele Bucovinei îl conduce la elaborarea unei trilogii intitulată simbolic *Solemnitățile supușilor* (1981), *Solemnitățile fericiților* (1983) și *Solemnitățile umiliților*, scris între 1984-1987, dar apărut abia în 1991.

Prozatorul își continuă opera cu un volum de nuvele, *Din tot sufletul pentru fericire* (1987) și cu un roman cu cheie, *Inocenții și blidul Satanei* (1994), dar scris, după mărturia autorului, în 1978, dedicat memoriei lui A. E. Baconsky, poetul mai vârstnic cu opt ani, de care l-a legat o strânsă prietenie.

După 1990, Ion Țugui se dezvăluie altul și în planul cunoașterii și în cel al literaturii. Este obsedează mai întâi starea viselor, în trei cărți succesive: *Vise, viziuni, profeții*, *premoniții* (1992), *Contacte cu universul invizibil* (1993), *Identitatea astrală a viselor* (1994), nedetașat de această chestiune pe care o sintetizează și în cartea de față.

Devenit inițiat, după profunde studii privind ezoterismul, își propune să facă trecerea de la doctrine și ritualuri ascunse la dezvăluirea lor. Această cale, deloc ușoară, este supusă atenției cititorului român în mai multe cărți prin care se descriptează ezoterismul, în măsura înțelesului isihastic necesar pătrunderii în tainițele necuprinsului. Cărțile sale vin să lumineze aspecte fundamentale: *Șapte ani apocaliptici* (1993, 1994), *Iad contra Rai sau Frontul Cosmic* (1994), *Inocența și păcatele. Reflecții despre lumea în care murim* (1998), *Apocalipsa 2000. Paranormalul de lângă noi* (în colaborare cu Emil Străinu), *Evenimente paranormale nerepetabile* (2001), *Lumea dintre două lumi. Normal și paranormal* (2002). Sunt cărți inițiatice care au aplicabilitate și în literatura sa: *Sufletul între teroare și sublim* (eseuri 1995), *Strania iubire* (roman 1998), *Păstorul de păsări. Romanul adolescenței* (2002). În 2002, publică *Simbolistica viselor. Dicționar. Interpretări, semnificații, ipoteze*.

Prin toată această operă inițiatică, Ion Țugui devine singurul scriitor român dedicat ezoterismului, nu numai un deschizător de orizont nebănuit, dar și un cercetător aplecat să-i descifreze ascunzișurile într-un număr impresionant de cărți.

Bibliotecar **Daniela Argeșeanu**

Scriitorii timpului meu

Fiori d'Amore

În sfârșit, în pletora de scriitoare contemporane, care abordează mai mult sau mai puțin agresiv în cărțile lor tema iubirii, dăm și peste o profesionistă a scrisului. Este vorba despre Petronela Apopei, filoloagă de formație și poetă de vocație, care își publică la editura băimăreană Ecreator a treia carte de poezii, și anume *Fiorii iubitei în albastru*.

Noua carte a poetei din Gheorgheni, Petronela Apopei, este structurată bipartit.

Prima secțiune lirică, intitulată *Verile iubitei în albastru*, cuprinde majoritatea poemelor din acest volum, scrise în vers clasic sau liber.

În afară de câteva confesiuni (*Confesiunea flăcării-inimă*, *Confesiunea unui val*, *Confesiunea unei picături de rouă*), în genul celor cu care și-a obișnuit cititorii în volumele publicate anterior, întâlnim, în câteva cazuri, preferința poetei pentru poezia cu formă fixă.

Pentru „iubita în albastru”, acest alter-ego al autoarei, a ființa în și întru poezie este *ars vivendi intelligenter*, o comuniune atât cu natura, cât și cu persoana iubită, fără de care nimic nu pare să aibă sens. Iată o *ars poetica* relevantă și revelatoare: „PoezIA e o cusătură fină/ Din jurubițe alese cu frânturi de lumină/ În care acul poetului harnic/ A tocmit albastrul din cerul cel darnic// Din pânză - metafore, stele/ Ce-alintă cu visul doar patimi rebele/ Altițe din frunze și valuri de mare,/ Topit răsăritul în frageda zare// PoezIA e o cămașă de zeie/ Cu trup de nebună scânteie/ E privirea ce-alintă și cheamă,/ Iubire-i, e tată și mama// Și tot ce-i frumos, melodIE,/ E sufletul meu PoezIE ...” (*Poezia*).

Tema dragostei, cu toate fațetele ei, care străbate cartea ca un fir roșu, de la un capăt la altul, este decelabilă și într-o definiție poetică *sui-generis*: „Iubirea este răbdare,/ comuniune, comunicare, cuminecare,/ empatie, telepatie,/ încrâncenare, înverșunare,/ suflet și patimă,/ doruri și lacrimă.../ tot din adânc de cer,/ albastru mister.../ unic, minunat candelabru de stele/ și toate, dar toate visele mele...” (*Iubirea*).

A doua secțiune a volumului, *Jurnal de fiori*, se încadrează în aceleași coordonate estetice, numai că acum autoarea face tranziția către poemul în proză. Iată o mostră de jurnal poetic, datată 8 iulie 2020:

„În camera tristă mă trage de mână un cântec... Mi-e dor să te am, mă răscolesc gânduri... Stelele toate s-au risipit în sărutări, într-o ruptură de nori avidă de viață.

Am inventat inima ca să ți-o pot oferi, am plâns în

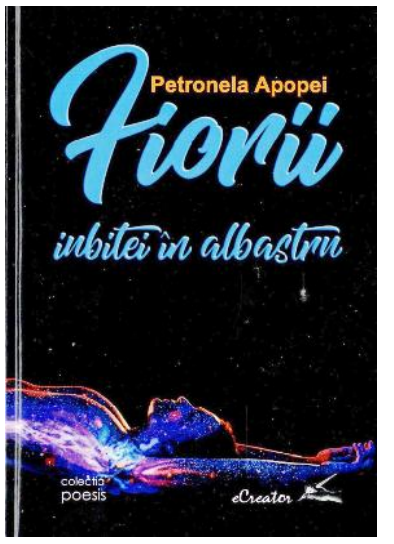

așternutul nopții, avându-te... Doar trăind poți înfiora ființa, doar iubind poți îmblânzi dorința...

Așa se întâmplă când ai «îngeri în suflet»...”

(*Fiori de iubire*).

Trenul dragostei, cu o garnitură lungă de poeme de clasa întâi, format în gara sufletului Petronelei, își așteaptă călătorii, adică cititorii care să se regăsească-n ele.

Hotărât lucru, cartea *Fiorii iubitei în albastru*, de Petronela Apopei, traduce, în stihuri originale și măiestrit șlefuite, frumusețea și nebunia acelui sentiment care stă la temelia vieții și a universului.

Și, parafrazându-l pe Marin Preda, putem spune și noi: Dacă fiori de dragoste nu sunt, nimic nu e!

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Înainte ca natura să moară

Omul — creația și creatorul mediului său înconjurător (II)

Strămoșii omului și primii oameni propriu-ziși erau integrați în natură, ca orice alt animal. Ei erau parteneri ecologici. Omul lua din natură tot ceea ce îi era necesar vieții sale. Numărul oamenilor era mic și intervenția lor în natură nu provoca daune grave căci natura se refăcea repede.

În prima etapă a raportului om-natură, acesta era **vânător**. El vâna prada de care avea nevoie pentru hrana sa, a familiei sale sau a clanului din care făcea parte. Nu rar, însă, omul era și el vânat de alți oameni sau de mari carnivore. Oamenii primitivi trăiau pe o anumită arie geografică și numai în caz de completă epuizare de hrană a acesteia, ei se mutau pe locuri vecine, teritorii dominate de alt clan, de unde războaiele dintre clanuri (sau triburi).

În mod normal însă, între om și prada sa era un echilibru. Omul vâna numai cât îi trebuia. Așa se petrec și azi relațiile dintre oamenii primitivi ai Australiei și Amazoniei, ai Africii și animalele lor de hrană. Indienii din America de Nord trăiau într-un echilibru cu bizonii care populau câmpiile din centrul continentului. Vânatul se făcea după trebuințe, astfel că cirezile de bizoni se refăceau an de an. Vânătorul și-a domesticit însă primele animale

necesare vânătorii, adică a tras de partea sa un animal care era și el interesat de vânătoare. Desigur că primul animal „domesticit” a fost câinele, apoi calul, care permitea urmărirea vânatului, pe urmă oaia, capra, porcul, păsările etc., adică animale care din sălbatice și necesar a fi vânate, s-au aciuit pe lângă casă, omul îngrijindu-se de hrana și adăpostul lor și având astfel la dispoziție „prada” atunci când avea nevoie.

Dar „domesticirea” a fost legată de un nou rol al omului acela de **păstor.** Animalele aciuite pe lângă casă trebuiau hrănite și turma trecută printr-un loc în altul pentru a putea găsi iarba necesară. Păstoritul se făcea prin migrații periodice pe trasee care se repetau an de an (fiind astfel cunoscute și asigurate), căci în timp de un an iarba păscută se refăcea.

Atunci însă când numărul animalelor creștea foarte mult (în cazul unei proprietăți comune a unui trib), pășunile se distrugeau, păstorul nomad făcea călătorii lungi pentru a găsi alte pășuni abundente. Năvălirile popoarelor migratoare din secolele mileniilor trecute își aveau originea în astfel de fenomene. Nomadul păstor era însă un distrugător a

Vânători Cro-Magnon atacând în grup un mamut

tot ceea ce găsea. Pe el îl interesau numai posibilitățile de hrană ale turmelor sale și nimic altceva. Din cauza aceasta, distrugea totul ca să-și poată lua ceva în plus pentru nevoile sale personale (sau ale familiilor tribului său), nu se preocupa de refacerea sau conservarea pajiștilor sau a naturii peste care trecea.

Dar multe vite cereau o hrană mai asigurată decât cea posibil de găsit numai prin migrații. Păstorul s-a fixat în anumite regiuni de pășuni bune și a devenit tot mai mult **agricultor,** adică un om legat de o viață sedentară prelungită. El își construia o casă, defrișa pădurile pentru a-și extinde culturile de ierburi și cereale și se lega tot mai mult de pământ printr-un sentiment de proprietate din ce în ce mai puternic, pe măsură ce depunea mai multă muncă pentru întreținerea și câștigarea acestui pământ. Devenea lacom de vite, dar și lacom de pământ.

Acest nou sentiment de proprietate a omului legat de pământ a făcut ca natura din jur să fie sacrificată intereselor sale de proprietar.

Dar, în același timp, omul s-a izolat oarecum de natură, creându-și propriul său mediu ecologic: case, curte, ogoare, livezi etc.; acest mediu ecologic nou nu mai corespunde cu cel din natură și nici și nici nu este în echilibru cu aceasta. Din contră, el devine un mediu ecologic oarecum antagonist celui din natură. Prin aceasta, omul (obiect al naturii), așa cum era la începutul existenței lui, a inversat rolurile și a început să socotească natura ca proprietatea sa.

În realitate, omul trebuie să trăiască, am putea spune, într-o anumită înțelegere cu natura, altfel, noțiunea de stăpân alunecă ușor spre o exploatare care duce la distrugere.

— Va urma —

prof. **Petre Bozdoc**

Foto: vânatul, păstoritul nomad (păstorit); agricultorul preistoric (primii agricultori) — Internet

Administrația Publică Roșioreană

Primăria și Consiliul Local al Municipiului Roșiori de Vede vă urează
Crăciun Fericit
Fie ca magia Crăciunului să vă aducă numai bucurii, speranță
de mai bine și multă sănătate!!
La mulți ani 2022!

Lucrări de reabilitare și de modernizare în Parcul „Nicolae Bălcescu”

Aflate de mai multe luni pe agenda de priorități a primarului, în Parcul „Nicolae Bălcescu” sunt în curs de execuție lucrările de amenajare, reabilitare și modernizare.

„Încercăm pe sfârșit de an să finalizăm cât mai multe lucrări începute în vară. Sunt situații obiective, care ne determină să ne aglomerăm cu astfel de lucrări la sfârșit de an, la limita cu perioada când vremea începe să se răcească. Spre exemplu, bugetul a fost aprobat spre sfârșitul lunii martie. Apoi, a trebuit să stăm 2-3 luni pentru a vedea cum se derulează investiția, iar, după cum știți, procedurile de achiziție sunt foarte complicate.

În Parcul „Nicolae Bălcescu”, efectuăm o serie de lucrări care vor schimba aspectul acestui frumos parc din zona CF Roșiori Nord. Vom turna înveliș asfaltic pe toate aleile din parc, incluzând aici și aleea de acces spre strand. Am amenajat și un teren de sport cu suprafață sintetică, împrejmuit, dotat cu instalație electric pentru nocturnă. Terenul de joacă a fost împrejmuit și modernizat cu covor tartan și aparate de joacă noi. Este în curs de amenajare un Skatepark destinat practicării skateboarding-ului”, a declarat primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

„O altă realizare, care privește Parcul „Nicolae Bălcescu”, este clădirea Teatrului de Vară, ce va fi reabilitat cu fonduri europene, lucrările urmând să înceapă în curând. Este o investiție de 1,4 milioane de lei care se va realiza în cadrul proiectului „Îmbunătățirea calității vieții locuitorilor municipiului Roșiorii de Vede”.

Din primăvară, ne vom ocupa de mobilierul stradal (bănci și coșuri de gunoi) și, bineînțeles, de partea de vegetație, pentru a face din acest parc un loc deosebit loc de agrement pentru roșioreni”, a mai declarat edilul șef.

„Sigur, la școală!”

Consiliul Local a aprobat, în ședința ordinară de la sfârșitul lunii noiembrie, indicatorii tehnico-economici vizați în cadrul proiectului „SIGUR, la școală!” cod SMIS 148290, în vederea obținerii finanțării acestuia în cadrul Programului Operațional Infrastructură Mare (POIM) 2014-2020.

„Prin acest proiect se dorește obținerea unei capacități adecvate prevenirii creșterii numărului de cazurilor de infecție cu virusul SARS-CoV-2 în rândul elevilor și, implicit, în rândul profesorilor. Acest obiectiv va fi realizat prin dotarea unităților de învățământ preuniversitar de stat cu echipamente de protecție destinate asigurării condițiilor igienico-sanitare minime pentru prevenirea și diminuarea răspândirii potențialei infecții cu acest virus. Pentru fiecare unitate de învățământ si structurile acestora vor fi achiziționate măști, dezinfectanți și lămpi UV. Pentru organizarea în condiții optime a examenelor se vor achiziționa separatoare din plexiglas pentru elevii din clasele terminale”, a declarat primarul municipiului.

În anul școlar 2021-2022, în unitățile de învățământ preuniversitar, sunt înscriși 4330 de elevi, dintre care 720 de elevi sunt în clasele terminale și urmează să susțină examenele de Evaluare Națională și Bacalaureat.

Valoarea totală a proiectului este de 1.141.621 de lei, inclusiv TVA.

Proiect de reabilitare termică pentru clădirea școlii „Alexandru Depărățeanu”

Cea mai veche școală din Roșiori de Vede a primit aprobarea Consiliului Local pentru a fi cuprinsă într-un proiect de reabilitare termică în cadrul obiectivului de investiții „Reabilitare, modernizare și dotare Școala Gimnazială Alexandru Depărățeanu”.

În ședința din luna noiembrie a Consiliului Local s-a aprobat documentația de avizare a lucrărilor de intervenție (D.A.L.I.), având ca indicatori tehnico-economici o valoare totală cu TVA de 5.385.286,18 lei, din care contribuția municipalității este de 3.454.327,24 lei.

„Îmbunătățirea condițiilor de pregătire educațională prin modernizarea infrastructurii unității de învățământ constituie o condiție de bază pentru asigurarea accesului la educație și pentru creșterea atractivității și calității educației. Realizarea acestui obiectiv de investiții este deosebit de important pentru comunitatea locală, întrucât beneficiarii direcți sunt elevii și profesorii de la această unitate.

În acest scop, dorim să realizăm acest obiectiv în cadrul Programului privind creșterea eficienței energetice și gestionarea inteligentă a energiei în clădirile publice cu destinație unități de învățământ gestionat prin Administrația Fondului pentru Mediu. Pentru a putea parcurge și celelalte etape necesare realizării investiției, se impunea aprobarea documentației de avizare a lucrărilor de intervenție și a indicatorilor tehnico-economici de către Consiliul Local”, a declarat Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

Vor fi realizate lucrări de termoizolare a clădirii, înlocuirea tâmplăriilor exterioare duble de lemn cu tâmplării din lemn stratificat cu geam triplu low-E, reabilitarea instalațiilor electrice și termice, înlocuirea totală a distribuției apei reci menajere existente, montarea de panouri fotovoltaice (CEF) ș.a.m.d.

Întrucât clădirea este monument istoric (TR-II-m-B-14421), nu se vor executa lucrări exterioare.

Actuala denumire a școlii datează din 20 mai 2000, revenind la vechea denumire atribuită în 20 decembrie 1899, când, prin Înaltul Decret Regal, nr. 4691, emis de Regele Carol I, şcoala primeşte numele Școala de Băieți nr. 2 „AlexandruDepărățeanu”.

Reparații exterioare la clădirea monument istoric în care se află sediul Primăriei

Din luna octombrie a.c., au început lucrările de reparații exterioare la clădirea în care se află sediul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede. Lucrările sunt executate de o societate specializată în reparații și restaurări de monumente de arhitectură.

La finalul lucrărilor, ce se vor încheia în anul 2022, clădirea Primăriei își va recăpăta înfățișarea de la începutul secolului XX.

Imobilul a suferit în timp deteriorări cu pierderea unor elemente decorative de la fațadă și de la turnul intrării principale, au apărut fisuri și crăpături ale parapeților de zidărie, buiandrugilor și spaleților de zidărie, precum și la structura de rezistență, în special în timpul celor două cutremure majore din 1940 și 1977, dar și la cele cu intensitate mai mică din anii 1986 și 1990.

După cutremurul din anul 1977, s-au luat măsuri de consolidare a clădirii prin introducerea de tiranți metalici la nivelul centurilor, pe ambele direcții, atât la parter, cât și la etaj, pentru consolidarea elementelor structurale.

În anul 2004, clădirea trece printr-o serie de lucrări de consolidare executate în cadrul unui proiect finanțat de Banca Mondială, în cooperare cu Guvernul României, numit Proiectul de Prevenire și Management al Riscului la Dezastre Naturale — Componenta „Reducerea Riscului Seismic”.

La finalul lucrărilor, ce se vor încheia în anul 2022, clădirea Primăriei își va recăpăta înfățișarea de la începutul secolului XX.

Monument istoric (TR-II-m-B-14419), clădirea a fost construită între anii 1911-1912, în mandatul primarului Minică M. Belitoreanu. Proiectul, format dintr-un memoriu tehnic, întocmit de ing. Vladimir Stadnichievici, și două piese desenate de arhitectul Dimitrie Maimarolu, a primit avizul Consiliului Tehnic Superior, nr. 59/ 20 mai 1911, și a fost aprobat prin Ordinul Ministrului Internelor nr. 17.522/ 10 iunie 1911.

Pe 26 iunie 1911, Ștefan D. Sachelaride, antreprenor din Târgoviște, a câștigat licitația oferind un preț cu 7,10% mai mic, adică 80.823 lei, ajungând în final la 81. 883 lei. Ștefan D. Sachelaride împuternicește pe arhitectul Francisco Venchiarutti, domiciliat tot în orașul Târgoviște, să conducă lucrările de construcție.

Pe 5 septembrie 1911, în prezența primarului Minică M. Belitoreanu și a oficialităților locale, s-a sfințit piatra de temelie și s-a dat ordinul de începere a lucrărilor pentru noul local de primărie.

Lucrările se vor finaliza în luna decembrie 1912, recepția parțială se va face în ianuarie 1913, iar după înlăturarea defectelor constatate, clădirea va fi recepționată la 4 iunie 1913.

Grupaj realizat de **Gabriel Argeșeanu**

Carnet de provincial

Inedit

Suntem în pragul sărbătorilor de iarnă. Redactorul responsabil de număr ne-a invitat să transmitem o urare spre a fi publicată în una din paginile ziarului. Cum aceasta ar putea fi destul de fadă pentru a putea rezona cu spiritul sărbătorilor de iarnă și, mai ales că această ediție apare în ziua sărbătoririi celor 86 de ani de la înființarea publicației „Drum”, am trimis spre tipărire poezia „Colind”, de Alexandru Popescu – Tair, transcrisă după fotocopia unui document olograf inedit aflat la Biroul Județean Teleorman al Arhivelor Naționale.

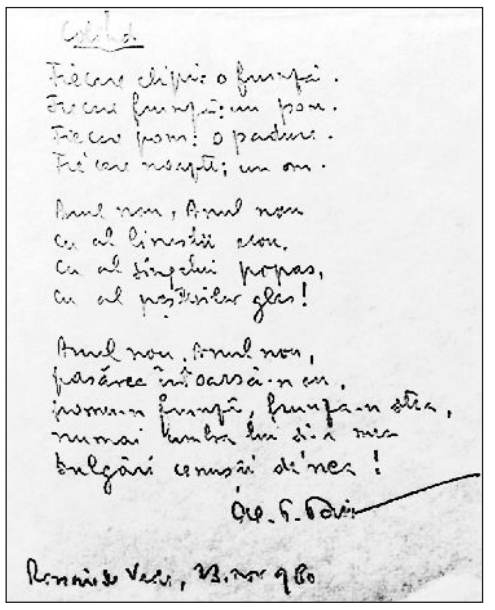

Colind

Fiecare clipă: o frunză.
Fiecare frunză: un pom.
Fiecare pom: o pădure.
Fiecare noapte: un om.

Anul nou, Anul nou
cu al liniștii ecou,
cu al sângelui popas,
cu al peșterilor glas!

Anul nou, Anul nou
pasărea întoarsă-n ou,
pomu-n frunză, frunza-n stea,
numai umbra lui și-a mea
bulgări cenușii de nea!

(Alexandru Popescu-Tair, Roșiori de Vede, 23 noiembrie 1980)

Alexandru Popescu-Tair, poet, publicist și traducător (n. 3 august 1912, Roșiori de Vede – 1 noiembrie 1991, Roșiori de Vede). A urmat cursurile Școlii primare nr. 2, iar cursurile secundare la Liceul „N. și I. Anastasescu” din Roșiori de Vede (luându-și bacalaureatul în 1930), apoi doi ani la Facultatea de Drept a Universității din București. A debutat, în anii 1930-1931, ca poet la revista „Litere”, ca grafician la revista „Rânduri” (un număr unic, pe care îl scoate împreună cu George Constant), iar ca redactor la revista „Prepoem” — toate, publicații bucureștene.

S-a remarcat, ca secretar de redacție și grafician, în redacția revistei roșiorene „Drum” (1935-1940), dar și ca membru de frunte al Asociației Tinerilor Publiciști Teleormăneni, întemeiată în anul 1937, sub președinția de onoare a lui Zaharia Stancu, președinți activi fiind Florian Crețeanu și Nicolae Stănescu-Udrea, asociație care patrona revista și editura „Drum” (Stan V. Cristea, *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor roșioreni*, Editura Rocriss, Alexandria, 2005, pp. 383-384).

Nicolae Stănescu-Udrea despre ziarul „Drum”

Aceste întrebări, nelipsite din regula de aur a informației complete (cine? ce? unde? când? cum? de ce?), au fost formulate firesc la multele discuții purtate în serile de cenaclu, în care se depănau amintiri despre ziarul „Drum” și despre redactorii săi din anii 1935-1940, desfășurate în perioada de pustietate ziaristică în Roșiori de Vede de după 1945, și, mai ales, în perioada 1995-1997, când Paul Amet căuta soluții financiare și de tipărire pentru reeditarea „Drum”-ului. Nu reproduc aici aceste discuții, pe care le cunosc, de altfel interesante, ci voi reda un fragment din „Scurtă mărturie” (Biroul Județean Teleorman al Arhivelor Naționale), scrisă de Nicolae Stănescu-Udrea, cel ce a condus ziarul în perioada 1935-1940, acesta fiind un manuscris dactilografiat, nepublicat, împărțit în două volume, datat „1984, București”.

Nicolae Stănescu-Udrea, ziarist (n. 13 iulie

1909, Roșiori de Vede — m. 1983, București). A urmat școala primară și gimnaziul la Roșiori de Vede, apoi Școala superioară de comerț din București. A fost funcționar și director de bancă la Turnu Măgurele și primar al orașului Roșiori de Vede (1945-1949).

A debutat publicistic în 1929. A redactat, cu Dan Mureș și Petre Frânculescu, revista „Atom” din Turnu Măgurele (9 octombrie 1932 — 2 noiembrie 1933) și a fost director la „Teleormanul politic, social, literar” (Turnu Măgurele, decembrie 1934 — ianuarie 1935).

La Roșiori de Vede, a redactat și condus, la început cu Petre Frânculescu, apoi singur, periodicul „Drum” — literar, cultural, informativ (22 mai 1935 — nov./ dec. 1938, 1 aprilie 1940), fiind în același timp animator al editurii cu același nume (Stan V. Cristea, *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor roșioreni,* Editura Rocriss, Alexandria, 2005, p. 465).

Întrebările le-am pus doar pentru a înțelege mai bine textul de față:

Cine? Unde?

„Făceam parte din generația într-un fel fericită care din adolescență s-a putut bucura de poezia — neînvățată în școală dar știută pe de rost — a unor Arghezi, Bacovia, Blaga; de literatura adusă parcă din ranițe de foștii combatanți Camil Petrescu sau Cezar Petrescu; am fost fascinați de poezia, încă netălmăcită în limba română, a răscolitorului poet care a fost Serghei Esenin; am putut citi, din prima serie, *Biletele de papagal*; citeam până și revista *unu*.

Astfel un număr de băieți născuți în jurul anului 1910 — cinci-șase din Roșiori și împrejurimi, doi-trei din Turnu Măgurele și alți doi-trei de pe Valea Călmățuiului — îndrăgostiți de slova scrisă, am început să ne încărcăm condeiele, să scriem și să publicăm poezii, poeme în proză, în diverse reviste din Capitală sau din provincie, din județ. Eram sau credeam că suntem, că puteam deveni scriitori. În revistele care au început să fie scoase în județ când de unii, când de alții, ne întâlneam cu toții. La SO_4H_2, la *Atom* etc. Astfel, treptat și pe nesimțite, ne-am pomenit grupați.

Când? Cum?

„Gruparea DRUM”, cu statut adică și cu proces-verbal, s-a constituit mai târziu, prin 1937 (n. n., ședința de constituire a avut loc pe 12 septembrie 1937 în localitatea Salcia, județul Teleorman), dându-se doar formalitate unei stări de fapt. Se consfințea că revista (sau gazeta) *Drum* este oficios al grupării și se hotăra înființarea unei edituri.

Ne strânsese la un loc, aș spune în echipă și ceea — acum — mi se pare esențial: apartenența socială comună. Toți eram fii de țărani (majoritatea) sau de mici meșteșugari. Unul singur – unicul poet boem dintre noi, era fiu de popă.

De ce?

Una dintre dragostele noastre mai vechi era Provincia. Știam cum arată târgurile provinciale, trăiam doar în ele, eram conștienți de racilele lor. Dar generalizarea discriminatorie a calificativului că orice vine din provincie este provincial, neapărat provincial (cu alte cuvinte, „provincial” lua sensul peiorativ de „prost, naiv, copilăresc, diletantism”) nu ni se părea injurioasă, ne înfuria ... Într-un număr din *Drum*, o notă polemică se încheia cu (citez): „N-o fi provincia ca-n poeme, dar nici de râs nu e ...”.

Mahalaua, cât era — și era — exista de-a lungul și de-a latul țării, fără să se oprească la linia de centură a capitalei!

Iubeam locurile noastre de baștină și luptam pentru schimbarea la față a provinciei, pentru reabilitarea ei, în sinea noastră rămânând altminteri lucizi.

De aceea, să mai citez: „În provincie se scrie prost. Și lucrul acesta este atât de important încât provincia trebuie să se ridice împotriva ... provinciei (...) Năzuim către o gazetă a provinciei care să fie oglindă și manifest ale spiritualității locale, instrument de afirmare a posibilităților literare, artistice și de înțelegere a problemelor sociale (...) care să corespundă unor cerințe și în același timp să cuprindă un minimum de valoare ca factor de cultură, fără de care nu o înțelegem”.

Ca să închei cu dragostea noastră, trebuie să mai citez câteva rânduri: „Scriitorul provincial trăiește sub condiția umană. Această subiacentă la nevoile vieții explică într-o anumită măsură atât de trâmbițata sterilitate a provinciei. Brutalizat de proza amară a vieții, proză pe care mai mult o trăiește decât o scrie, nu mai poate evada din crusta ei, în avânturile inspirației către regiunile azurate unde sălășluiesc muzele”.

Eram convinși că în provincie, sub pojghița groasă a inerției, zac ascunse comori ... care așteptau, să le dezgroape, fapta.

* * *

Politica ziarului?

Acum îmi dau seama că, atunci nu prea știam ce înseamnă politica. Cel puțin în ceea ce mă privește pe mine, pentru că n-aș vrea să angajez în această mărturie, conștiința prietenilor mei.

Am căutat pentru propria mea dumerire, niște exemple: prin 1930, la puțin timp după întoarcerea în țară a prințului rătăcitor, după ce ascultasem o conferință a profesorului Nicolae Iorga, m-am bucurat și eu de acea întoarcere care avea în ea și ceva spectacular. Dacă se bucura Profesorul, cum să nu mă fi bucurat și eu? În fapt era aceeași Mărie, cu altă pălărie. În 1931 când s-a instaurat un guvern prezidat de Nicolae Iorga (eram militar, la vârsta când Nicolae Bălcescu gândea și pregătea o revoluție!) la fel m-am bucurat, cum se bucurau bieții țărani la schimbarea guvernelor (cine știe, poate cu ăștia o să fie mai bine ...). Habar n-aveam că acel guvern, un paravan, era condus în fapt de politicianul veros Argentoianu. Nu prea știam, așadar, ce însemna politica dar, într-un fel, o făceam. Poziția socială de tineri săraci, prost îmbrăcați și prost hrăniți, în imposibilitate de a plăti taxele școlare a creat, încă din copilărie, starea de umilință care ne-a încruntat frunțile și ne-a produs în suflete o încrâncenare din ce în ce mai puțin disimulată. De unde venea, care era răul? Adevărul, care era limpede și simplu, aveam să-l înțelegem, treptat, curând.

În politica literară eram, se pare, mai edificați. Respingeam turnul de fildeș pe care-l consideram nu un act de izolare a unei superspiritualități, ci un act politic, camuflat, de diversiune. Pe susținătorii separării artei de politică, îi consideram, de asemenea, nu drept niște nevinovați apolitici, ci lupi îmbrăcați în piei de oaie ...

Suprarealismul, ca și alte soiuri de modernisme, nu ne-a deranjat și nu a deranjat pe nimeni. Ne plăcea chiar. Se găseau acolo băieți „deștepți” și insolența lor n-a făcut nici bine, nici rău. Pe noi ne interesa, în primul rând nu forma, ci conținutul. Experimentul carea ținut un timp afișul, când să se închege mai bine, se isprăvise. Și-a dat obștescul sfârșit de moarte bună, lăsând în urmă ici-colo și regrete.

Pentru tinerii de azi, aș vrea să relatez că noi, tinerii din deceniul al patrulea (n.a. al secolului XX)

aveam o anumită optică în unele privințe. De pildă: frumoase pasteluri cu „De paști în satul vesel”, sau tablouri cu ciobănași frumos îmbrăcați ca la operetă, reprezentau (deliberat sau nu) opere care nu exprimau realitățile satului românesc (Ideile nu erau ale noastre, dar le preluasem și ni le apropiasem). Sau: poetul, notabil și-atunci și azi, de la Florica – pentru noi era, înainte de toate, nepotul unchilor care-l căftăniseră deputat de Argeș, - etc, etc ...

(Fragment din volumul în pregătire *Parfum de epocă. Ziarul Drum*)

(fotografii din arhiva autorului)

Gabriel Argeșeanu

UNIUNEA EUROPEANĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

Instrumente Structurale 2014-2020

FONDUL SOCIAL EUROPEAN
Programul Operațional Capital Uman 2014-2020
Axa prioritară 6 Educație și competențe
Operațiune compozită OS 6.2, OS 6.3
Titlul proiectului: „Școala mea - măsuri de educație adaptate nevoilor preșcolarilor și elevilor cu părinții plecați în străinătate”
Cod SMIS 139688

COMUNICAT

UAT Municipiul Roșiori de Vede, implementează pentru o perioadă de 30 de luni proiectul: **„Școala mea - măsuri de educație adaptată nevoilor preșcolarilor și elevilor cu părinții plecați în străinătate”**, finanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman.

Acest proiect este adresat copiilor care sunt înscriși la o unitate de învățământ și care au un părinte sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate. Printre obiectivele specifice ale proiectului, amintim:

- Dezvoltarea unui Punct Unic Comunitar cu rol în sprijinirea copiilor care au un părinte sau ambii părinți plecați la muncă în străinătate;
- Implementarea pe o perioadă continuă de 30 de luni, cu implicarea unui număr de 270 de copii cu părinți plecați în străinătate ce prezintă risc de părăsire timpurie a școlii, a unor activități specifice, integrate și inovative de suport pentru prevenirea abandonului școlar;
- Implementarea unui program de consiliere integrată pentru dezvoltarea relației copil-părinte, pentru un număr de 270 de copii cu părinții plecați în străinătate ce prezintă risc de părăsire timpurie a școlii și a părinților sau aparținătorilor legali ai acestora.

Persoanele interesate se pot adresa la sediul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede, Str. Dunării, nr. 58, tel. 0247/466.250, sau la sediul Direcției de Asistență Socială din str. Sf. Teodor, nr. 37D, sau la tel. 0247/466.360.

PRIMAR,
Ec. Cîrciumaru Gheorghe Valerică

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșiorene

Iordan Datcu (IV)

Capodoperă a literaturii populare românești, balada haiducească *Toma Alimoș*, deși cercetată mai puțin decât *Miorița* și *Meșterul Manole*, cele două culmi ale cântecului nostru epic, a beneficiat, de-a lungul timpului (de când a fost culeasă prima oară în 1831 și până în prezent) de aprecieri la superlativ făcute de personalități de seamă ale culturii române. Alecsandri, care are meritul de a fi publicat prima variantă a baladei culeasă cel mai probabil de Alecu Russo, o plasează la loc de cinste alături de alte plăsmuiri de geniu ale poporului român precum *Miorița*, *Inelul și năframa*, *Mihu Copilu*, *Bujor și Codreanul* etc. Hasdeu, unul dintre ctitorii literaturii comparate românești, o situează printre „cele mai frumoase balade moldovenești", iar mai târziu, criticul G. Călinescu o consideră drept „o baladă grandioasă, în felul ei".

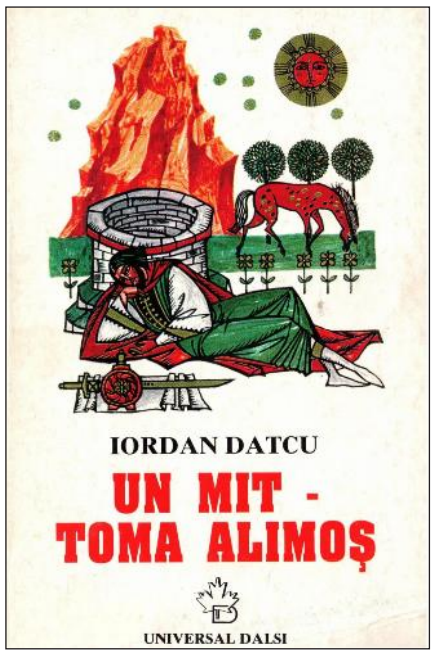

Alți folcloriști de seamă ai culturii noastre, precum G. Dem. Teodorescu, G. Vrabie, Ov. Bârlea sau Adrian Fochi, îi recunosc acestei balade populare valoarea de excepție. Nu mai prejos se lasă etnologul teleormănean Iordan Datcu care îi consacră substanțialul studiu monografic *Un mit — Toma Alimoș* (Ed. Universal Dalsi, 1999), după ce, anterior cu un deceniu, tipărise la editura Minerva, unde fusese redactor de carte, *O capodoperă a baladei românești: „Toma Alimoș"*.

Culeasă din toate zonele folclorice importante ale țării, dar și dincolo de fruntariile acesteia, vechea baladă populară Toma Alimoș, ilustrând, în liniile ei esențiale, comuniunea dintre om și natură, povestește faptele de vitejie și moartea voinicului Toma, demn reprezentant al forțelor binelui.

Toma Alimoș este — se poate spune fără nicio urmă de îndoială — un exemplu de perfecțiune stilistică, dar și structurală, între baladele haiducești românești. Expoziționea indică originea și statutul protagonistului („Toma Alimoș,/ haiduc din Țeara de Jos/ nalt de stat/ mare la sfat/ și viteaz cum n-a mai stat."), locul petrecerii acțiunii („în mijlocul/ câmpului,/ la puțul/ porumbului;/ pe câmpia verde,-ntinsă/ și de cetine coprinsă"), dar și starea inițială a haiducului, care ospătează singur la umbra unui pom („Șade Toma tolănit/ și cu murgul priponit/ în pripoane de argint,/ și mănâncă frumușel,/ și bea vin din burdușel/ și grăiește în ăst fel:/ «Închinar-aș și n-am cui!...»") și care închină vin murgului, armelor și codrilor, fapt care evidențiază sentimentul acut de singurătate pe care-l resimte Toma.

Însuși numele protagonistului este demn de luat în considerare, simbolizând înțelepciunea și demnitatea creștinului cu frică de Dumnezeu. Toma poartă numele unuia dintre cei doisprezece apostoli ai lui Iisus Hristos, pe când atributul acestuia, Alimoș, s-ar putea traduce prin „Al lui moș, Al bătrânului sau Înțeleptului".

Intriga este constituită de apariția boierului Manea, „stăpânul/ moșiilor/ și domnul/ câmpiilor", portretizat în antiteză cu virtuțile eroului nostru („Manea slutul/ și urâtul,/ Manea, grosul/ și-arțăgosul"), care îi cere despăgubire („la să-mi dai tu mie seamă,/ ia să-mi dai pe murgul vamă!") pentru încălcarea pământurilor sale. Toma îi întinde plosca cu vin boierului oțărât ca să-l împace, dar gestului plin de omenie al haiducului Manea îi răspunde impulsiv, înjunghiindu-l mișelește pe Toma.

Desfășurarea acțiunii e simplă. Deși rănit grav (își adună mațele vărsate legându-le cu un brâu lat), Toma Alimoș se hotărăște să-și facă dreptate și se angajează în urmărirea nelegiuitului Manea, pe care-l numește obidit „fecior de lele/ și viteaz ca o muiere".

Punctul de maximă tensiune al baladei este atunci când haiducul, din goana calului (care „zbura tocmai ca vântul/ fără s-atingă pământul"), îi retează capul pentru fapta sa mișelească. Finalul tragic surprinde moartea haiducului care se roagă de murgul său să-i sape mormântul cu copita și apoi să slujească după moartea sa unui confrate haiduc mai tânăr, fapt care se și întâmplă în anumite variante ale baladei.

Meritul cărturarului Iordan Datcu este de a fi citit această baladă populară (cu aproape 150 de variante culese de pe întreg cuprinsul țării) și de a o fi interpretat critic *en détail*, vers cu vers, pornind și de la judecățile de valoare ale antecesorilor săi. Cartea mai conține, pe lângă analiza critică propriu-zisă, varianta Alecsandri tipărită în culegerea sa de *Poezii populare ale românilor*, urmată de traducerile acesteia în limbile engleză, franceză, germană și spaniolă, respectiv varianta G. Dem. Teodorescu tradusă în italiană.

Bibliografia critică aproape exhaustivă și un rezumat în limba engleză completează această micro-monografie dedicată baladei populare *Toma Alimoș*, în care Iordan Datcu demonstrează convingător faptul că „… Toma Alimoș nu conține doar modele mitice străvechi, doar relații de factură mitică, ci și că este, în ansamblul său, un construct mitic coerent. De aceea apreciem că i se cuvine o mai dreaptă cinstire, că trebuie să fie considerat între miturile românești reprezentative." (p. 123).

Prof. **Cristian Gabriel Moraru**

Publicația *Drum*, ca hebdomadar și lunar, a constituit șansa scriitorilor din Roșiori de a-și publica producțiile literare în mod constant, de exersare a condeiul întru cele jurnalistice, la pupitru aflându-se pe rând doi profesioniști, inițial, Paul Amet, apoi Liviu Comșia, cel ce a asigurat independența ziarului, epurându-l de o anumită ideologie proprie Teleormanului. În mandatul ex-brașoveanului molcom, stabilit pe meleaguri prediste, noiciene, gazeta a devenit una strict culturală, apreciată de cei avizați.

Aici eu mi-am făcut ucenicia ca om de presă, alături de Liviu Nanu, Gabriel Argeșanu și alții apropiați ca vârstă de subsemnatul, concepând diverse specii jurnalistice, editoriale, reportaje, consemnări, dialoguri, precum și subgenuri de frontieră, în proximitatea artisticului, precum recenzia, portretele de cărturari, actori, poeți, regizori ori polemica de idei literare, tableta umoristică, nostalgică... *Drum*-ul a însemnat valorificarea unor latențe artistice - și nu numai- ale celor din Rușii de Vede care aveau un cuvânt de exprimat cu volute stilistice și nu prea aveau, căci spațiul din generosul cotidian județean, *Teleormanul*, era și el limitat.

Venerabilul *Drum*, datând din interbelic, trebuie să rămână o gazetă apolitică, independentă, a celor mulți, îmbibată de cultură și aspecte civice, cu un lider autentic (fie și în umbră/după cortină), cu operă în cv și activitate dincolo de Vedea, imun la veleitari, „amici", nepotisme. Doar calitatea și varietatea textelor să primeze. Stilul și profunzimea ideatică se subînțeleg. La mulți și fertili ani, *Drum* regăsit, în straie de gală!

Iulian Bitoleanu, poet, publicist,
cronicar și critic literar

Meridiane critice

11 Septembrie, de Cristian Ovidiu Dinică

A cincea plachetă lirică a lui Cristian Ovidiu Dinică, 11 septembrie (Ed. Ecreator, 2020), cu trimitere mesajuală la Turnurile gemene din New-York, cuprinde un grupaj de poezii evocând o tragedie de pe mapamond, prin parabolă, sugestie, metaforă în stihuri libere și albe, circumscriindu-se mai degrabă neomodernismului decât fracturismului sau altor mișcări nedefinite, ambigue din mileniul al III-lea. Argumente: dislocarea sintactică, ingambamentul („pasărea fără aripi/ se așază la masă cu noi", p. 70), în fond, un absurd situațional ocazional (*Bem*), evitarea licențiosului, a reclamelor străine, a barbarismelor, o anume decență în zugrăvirea cotidianului.

În plus, repetarea obsesivă a vocabulelor sânge, aripi, păsări devin mărci ale Eșecului, Demolării: „sângele se preschimbă în durere" (*Pompierul*); „În sângele învolburat frica bântuie în perfuzii" (*Primele ore*).

Ca și în Surâsul Hiroshimei, de Eugen Jebeleanu, oamenii își derulează cu bune, cu rele existența, nepăsători, căci nimic nu prevestea o catastrofă americană/ asiatică, când deodată „pasărea cu clonț de rubin", vorba lui Labiș, își expune omnipotența, malefismul, devastând un areal bine delimitat, ca efigie a Răului. Sunt suficiente o metaforă personificatoare („Aripi de foc mă bat pe umeri" — *Șoțul*) și un epitet personificator („tăcerea este fierbinte"), încât Orașul scufundat cu ale sale „cabine insalubre … purtătoare de păcate" să nu se poată abstrage distrugerii, deși un pâlc de îngeri — diferiți de cei blagieni, voiculescieni ori nichitieni — „zburdă … deasupra apei", sursă inepuizabilă a vieții. Clară antiteză a ipocriziei din moment ce unii reduc tandemul aparență/ esență la primul termen, optând pentru „un fals poker/ cu inima goală", deloc deranjați că „sub tălpi, castele se năruie măsurând veșnicia" (p. 50).

Timpul își pierde coerența, lumea se desacralizează („zidurile ca de bastion pasc cerul"), limbajul dezinhibat „anarhia în straie de sărbătoare rumegă Europa (*Orașul*) mimează cenușiul contemporan („pensionarii își plâng pe rețele singurătatea", p. 48), semn că Jacques Prévert nu-i tocmai departe ca poet de atmosferă …

Prozaismul unor Tipete hâde sau al Arhitecților morții alimentat neologic și imagistic sau figurativ prin anafora (surprinzătoare): „el este obositor" (…), „el te poate plămădi" (…), el te poate întârzia" (*El*) dezvăluie totodată o muzică sacadată, poate, o aritmie, posibil o încleștare cu zeii (de lut), dușmanii binelui („corul ucigașilor fără simbrie", p. 30), ai prieteniei și solidarității.

Prin aceste instrumente, „după amiaza va pregăti cina pentru timpul schiop" — *Gândul fiului*), calvarul va continua o vreme „inimi planează și se strivesc de betonul încins" — *Turnați în cenușă*), semn al pierderii rațiunii, cu toate că o oază de optimism irumpe: „iarba va răsări prin ciment" (p. 14).

Progresul științei și tehnicii (*Liftul*, *Telefonul*) nu generează facil sensibilitatea, empatia, fie că admitem sau nu frumosul, zborul, dotarea cu Aripi(le noastre). Ateistul („când cerul nu mai există" — *Liftul*) recunoaște, confirmă „orizontul pângărit sub cupola toamnei" — *Praf*), așa că suavul artist acceptă hazardul oximoronic în sintagmele proaspete, tonice ale expresivității: „strada este învăluită în armonia/ dezechilibrului" (p. 42), iar cititorul validează încă un poet.

Prof. Dr. **Iulian Bitoleanu**

Lecturi în lumină

Cristian Florin Diniță: *În tonuri de culoare*

Volumul de versuri, *În tonuri de culoare*, semnat de tânărul scriitor Cristian Florin Diniță, a apărut de curând la Editura Aius din Craiova, ca a treia carte de autor, după două romane realiste, captivante: *În căutarea celui pierdut* și *În mâna destinului*, ambele publicate la aceeași editură bucureșteană, ePublishers, în 2018, respectiv, 2021.

Cele aproape optzeci de poeme ale cărții de poezie stau sub semnul *iubirii* față de ființa dragă, față de oameni, în general, față de patria și pământul străbun. Motto-ul care deschide lucrarea este mai mult decât edificator: „Dacă viața ar fi nesfârșită, dragostea ar fi scurtă și plictisitoare; pentru aceasta, Dumnezeu a lăsat viața scurtă și dragostea infinită".

În majoritatea poemelor, în care se vorbește despre iubirea înmugurită, înflorită sau în destrămare, acest nobil sentiment se împletește cu natura. Anotimpurile sufletești sunt învăluite de caracteristicile anotimpurilor astronomice.

Contemplând măreția spațiului cosmic, dominat de astrul nopții, poetul rememorează momentele feerice care i-au adus în fața ochilor pe ființa ce avea să-i devină parteneră de viață. Cum putea să înceapă cartea dedicată de autor soției, decât cu un poem închinat acesteia? Soția reprezintă totul: speranța de viață, succesul, raza de lumină călăuzitoare, fericirea: „De atunci, în viața mea este numai răsărit/ Soarele făcând lumină peste cerul infinit" (*Amintiri de neuitat*).

C. F. Diniță își manifestă iubirea față de tot ce îl înconjoară: munții, pădurile, cerul senin, câmpul cu flori, iarba verde, aștrii, într-un cuvânt, întregul univers (*Ce bine-ar fi, de-ar fi așa!*), iar în poemul *Gânduri pozitive*, autorul declară deschis și dezarmant de sincer: „Iubesc natura, iubesc viața,/ Și oamenii, deopotrivă îi iubesc …". Iubirea îi dă curaj, îl ajută să-și definească identitatea și să pornească pe drumul bun, în viață (*Briliante de cuvinte*).

Sentimentul iubirii de țară, de înaintași și de glia strămoșească este viu. El clocotește în sufletul poetului, atunci când scrie despre patrie, despre neamul românesc, atât de vitregit de-a lungul istoriei. Prin versul său, poetul își arată recunoștința, închinând „… țării laudele sfinte".

Motivul timpului pare unul omniprezent în arhitectura cărții *În tonuri de culoare*. Perspectiva abordată este una romantică, amintindu-ne de Eminescu: „Din adânc se naște timpul și-n adâncuri se retrage,/ Cât ai vrea să-ngheți prezentul, ai la capăt o răscruce …" (*Bătrânețea*). În alt poem, *Briliante de cuvinte*, timpul este comparat cu „… un tunel ce face legătura/ Între vremuri de mult apuse și cele de acum". Poetul imploră timpul să-i lase o poartă deschisă, spre a beneficia de toate bucuriile esențiale ale vieții (*Lasă-mi, timpule …*).

Numeroase **întrebări existențiale** îl frământă pe autor și nu-l lasă să se bucure de tihna nopților. Una dintre acestea se referă la sensul vieții omului pe pământ. În accepția poetului, exprimată în poezia *Ce este viața?*, viața este „o frumoasă carte citită printre rânduri"; „o rimă într-un vers plăcut"; „un vis frumos ce nu îl vrei trecut", ultima definiție amintindu-mi de Pedro Calderon de la Barca și conceptul său romantic, „Viața este vis". Viața este speranță, este filosofie, lumină, împlinire..., viața este minunată și trebuie să ne bucurăm de ea!

Neliniștile metafizice sunt prezente peste tot în carte, mai pregnant în *Idei în noapte* și *Furtuna*.

Cristian Florin Diniță abordează o atitudine pozitivă în relația cu lumea și cu sine însuși, atât în viața cotidiană, cât și în poezie. Aceasta poate și din cauza formației profesionale. Frământările sale, pe diverse probleme existențiale, sunt tot atâtea motive de autentică poezie. Poetul definește lumea, cântul, rima, omul, viața (întrebarea „ce e viața?" fiind un leit-motiv) ..., dar se și autodefinește: „Cine-s eu? Nu îți pot spune/ Căci nici eu nu știu prea bine/ Trăiesc în această lume/ Cum trăiești și tu și ceilalți/ Și trăim de azi pe mâine …" (*Lămurire*).

Poezia patriotică și cea de revoltă socială relevă o altă latură a personalității plurivalente a poetului roșiorean. El ia atitudine împotriva violenței care a năvălit în viețile noastre (*Fără violență!*), condamnă pe aceia care fac rău țării, condamnă lipsa de patriotism a contemporanilor în comparație cu faptele de glorie ale strămoșilor, care, prin jertfa lor supremă, ne-au lăsat moștenire un pământ liber (*Lovește timpu-n piatră*).

Cooperativizarea forțată a agriculturii de la mijlocul veacului trecut, este surprinsă într-un poem de o frumusețe înduioșătoare, *Numi dau pământul!*. Realitatea timpului pe care îl trăim este adusă în poezie cu obiectivitate. Păcătuim, nu mai avem respect pentru nimic și nimeni, am distrus comorile naturale ale acestui „colț de Rai", numit România, tradițiile le-am călcat în picioare, românii își părăsesc țara și, sub o formă de sclavie modernă, muncesc pentru alții, pe alte meleaguri (*Mi-e teamă, Doamne!*).

Poezia anotimpurilor aduce „tonuri de culoare" în creația lirică a poetului nostru, primăvara și toamna ocupând un loc privilegiat (*Pastel de primăvară*; *Sentiment de toamnă*).

Poetul Cristian Florin Diniță este un om de bine, cum se autodefinește în poemul *Cu toții vrem*, este un om care oferă din suflet bunătate: „Pătruns sunt de speranță vie/ Și-n inimă o simt cum bate,/ Primesc în suflet bucurie/ Și-ofer din suflet bunătate." (*Iubire din speranță*). Și mai este un om care crede în valorile morale ale societății și în cele perene ale neamului românesc, una dintre ele fiind familia. Căsnicia este văzută ca o oază de liniște, iubire, bunătate, încredere.

Omul de bine, C. F. Diniță, ne îndeamnă să iubim viața, să o prețuim, pentru că ea este „un drum..." ce trebuie parcurs cât mai frumos (*Lexiconul vieții*); ne îndeamnă la altruism, la a ne păstra sufletul curat, indiferent de tentațiile vieții; ne îndeamnă la muncă și la a ne iubi semenii: „Muncește, oferă, ajută mereu!", astfel încât viața să aibă un sens, să fie „un imens curcubeu".

Cartea *În tonuri de culoare* aduce multă lumină și culoare în peisajul liric românesc actual.

Cizelate cu grijă, puse în tipare de frumusețe clasică, respectând elementele de prozodie: ritmul, rima și măsura, poeziile lui Cristian Florin Diniță se înscriu într-o poetică a respectului și a dragostei pentru tot ceea ce reprezintă viața din cuvinte.

Domnița Neaga,
Membră a Uniunii Scriitorilor
din România

Ziarul *DRUM* a renăscut (17 decembrie 1997) din cenușa vremurilor precum Pasărea Phoenix. Cu acest prilej îi urez viață lungă, plină de articole interesante, apreciate de cititori, cititori cărora, cu ocazia Sărbătorilor ce se apropie, le doresc lor și familiilor lor tradiționalul LA MULȚI ANI în deplină sănătate și imunitate, cu împliniri, cu bucurii, cu liniște sufletească și cu iubire pentru semeni!

Colaborator prof. **Ion Scarlat**

Dromichete

Istoria, ca obiect de studiu, pe lângă scopul/ menirea ei de a studia trecutul și devenirea unui popor, ar trebui să fie și o școală/ platformă de patriotism și mândrie națională. Are rolul de a prezenta adevărul pur fără mistificări sau manipulări, fără insinuări și fără amestecul politicului. Spre exemplu: Constantin Brâncoveanu, ginerele și cei patru fii ai săi au fost uciși de turci pentru că nu au vrut să-și părăsească religia/ credința și să treacă la islam și nu pentru că Domnitorul nu a vrut să spună unde și-a ascuns bogățiile.C Sau, grecii l-au prezentat pe Alexandru Macedon ca fiind Alexandru cel Mare (și e adevărat că a fost Mare) pentru a sugera că a fost grec și nu macedonean. Și am putea să continuăm cu astfel de exemplu! Or, câte evenimente sublime din istoria noastră națională au fost/ sunt ignorate, denaturate sau acoperite de minciuni?

La școală, elevii învață despre Burebista și Decebal, inclusiv despre cuceritorul Traian, fiind trecut cu vederea că ceea ce a înfăptuit regele Dromichete nu a reușit niciuna dintre marile personalități ale istoriei universale din toate timpurile. De aceea, vom reda câteva dintre momentele memorabile din viața acestui rege, conducător al geților de pe cursul inferior al Dunării din jurul anului 300 î.Hr. Avea capitală în cetatea Hellis (loc încă neidentificat) și a murit în anul 280 î.Hr., mormântul fiindu-i descoperit abia în anul 1982 la Sveștari, în Bulgaria.

Dromichete este un personaj al istoriei vechi, atestat de izvoarele antice ca fiind un rege războinic, abil, bun strateg și un diplomat genial care a reușit să-l învingă pe Lisimah, fost general și gardă de corp a lui Alexandru Macedon, rege al Macedoniei, o superputere a lumii antice.

Între geți și macedoneni mai existaseră conflicte armate și înainte de Lisimah și Dromichete. Primul a avut loc în anul 339 î.Hr. în timpul domniei lui Filip al II-lea (tatăl lui Alexandru Macedon), apoi chiar cu forțele armate ale lui Alexandru Macedon (335 î.Hr.), geții retrăgându-se, dar în acest fel oprind înaintarea macedonenilor. A urmat al treilea conflict în timpul lui Zopyrion (331 î.Hr.) și, în cele din urmă, cu Lisimah, cu care (de fapt) Dromichete a avut două confruntări, din ambele regele get ieșind învingător.

Prima confruntare (300 î.Hr.) a lui Lisimah (devenit practic succesor al lui Alexandru Macedon) cu Dromichete s-a încheiat cu victoria zdrobitoare a geților, Lisimah scăpând cu viață prin fugă, dar fiul său (Agatocles) cade prizonier geților. După opt ani de încercări nereușite ale macedonenilor de recuperare a lui Agatocles, Lisimah este nevoit să încheie pace cu Dromichete, renunțând la teritoriile geților din sudul Dunării în schimbul eliberării fiului său. Dar Lisimah nu respectă tratatul de pace și pornește o nouă agresiune împotriva geților. Este învins și de această dată, căzând el însuși prizonier la geți. Și, deși geții, supărați pentru necazurile pricinuite de macedoneni, cereau executarea lui Lisimah și a armatei sale, regele lor vine cu o propunere șoc, propunere nemaiîntâlnită până la el și nici după el în istoria universală: să-l elibereze pe Lisimah și întreaga lui armată în schimbul recunoașterii teritoriilor ocupate de geți în sudul Dunării ca parte a regatului condus de el, explicându-le luptătorilor săi că este mai bine decât să-l omoare pentru că în locul său s-ar putea să vină un alt rege mai rău care să le pricinuiască noi necazuri. Geții, dând dovadă de un înalt nivel moral, acceptă propunerea regelui Dromichete și îi iartă pe dușmanii lor, ca niște adevărați creștini, cu aproape 300 de ani înainte de Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Ba, mai mult, Dromichete le mai pregătește o lecție de morală macedonenilor. El le organizează un banchet comun conducătorilor și celor două tabere, dar la mese diferite. Le servește macedonenilor bucate alese în vase de aur și argint și vin în pocale din aceleași materiale, pe covoare scumpe, iar alături de mesele geților erau puse multe vegetale cu puțină carne, puse în vase de lut sau de lemn și vinul în cornuri de vite, iar pe jos fiind așezate paie. La întrebarea lui Dromichete: „Dacă aveți toate acestea la voi în țară, ce ați căutat la noi care trăim cumpătat, modest și simplu?” Regele Lisimah, rușinat, nu a știut ce răspuns să dea, dar a promis că nu-i va mai ataca și că vor trăi în pace bună. Teritoriile de la sud de Dunăre locuite de geți și coloniile grecești de la Marea Neagră vor reveni geților, iar pentru întărirea tratatului de pace fiica lui Lisimah i-a devenit soție lui Dromichete. În următorii 200 de ani a fost pace între macedoneni și geți.

Iată două momente excepții din istoria noastră, două exemple de moralitate, poate unice în istoria universală.

De ce nu-l onorăm pe Dromichete cu nicio statuie pe teritoriul țării, cu nicio stradă care să-i poarte numele și, mai grav, nu-l introducem în manualele școlare de istorie? N-ar avea elevii ce învăța din aceste istorisiri?

Același Dromichete mai este important pentru noi prin ceva: ne-a lăsat cea mai veche confirmare documentară a culorilor naționale: roșu, galben și albastru. Dar asta-i altă poveste...

Prof. **Ion Scarlat**
Foto: **sursa internet**

Așa vă place istoria?

Când s-a născut Domnul nostru Iisus Hristos?

Anul în care s-a născut Iisus Hristos este socotit anul I de când începe era noastră. Pentru creștini, el este socotit MESIA, fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. De aici apare întrebarea firească la care se așteaptă un răspuns credibil: care a fost anul nașterii sale?

În secolul VI-lea după Hristos, călugărul Dionisie cel Mic, originar din Scytia Minor (Dobrogea noastră), a stabilit data nașterii lui Iisus Hristos. El a studiat la Tomis (Constanța de azi) și la Constantinopol, fiind un mare erudit. El a afirmat că Iisus Hristos s-a născut în anul 754 de la întemeierea Romei.

În Biblie, Matei 2:1, se spune că: „Iisus s-a născut în zilele regelui Irod”, iar apostolul Pavel spune: „Iisus a venit pe lume la împlinirea vremii”. Regele Irod a murit în noaptea de 12/ 13 martie anul 4 d.Hr. Știind că cei trei magi l-au vizitat pe Irod la Ierusalim, înseamnă că data nașterii lui Hristos poate fi deplasată cu probabil 5-6 ani mai înainte.

și să fie numit **Iisus**, care înseamnă **„Dumnezeu este mântuirea”.**

La 40 de zile după naștere, 2 februarie, Iisus este dus în Ierusalim și închinat la Templu, unde, potrivit Bibliei, a fost întâmpinat de bătrânul preot Simion și proorocița Ana, potrivit scrierilor din Luca 2, 22-28.

La doi ani, Iisus este dus din nou în Egipt deoarece Irod dorea să-l omoare, considerându-l un rival la tron, întrucât magii de la răsărit îi spuseseră că ei veniseră și se „închinaseră regelui”.

Mai greu de stabilit este faptul dacă Iisus s-ar fi născut la 25 decembrie.

La început, Biserica din apus prăznuia nașterea Domnului la 25 decembrie, pe când Biserica din Răsărit (ortodoxă) o sărbătorea la 6 ianuarie.

În a doua jumătate a secolului IV, în urma insistențelor, Sfântul Ioan Gură de Aur, nașterea Domnului a început și în Răsărit să fie sărbătorită tot la 25 decembrie.

Mai mult, potrivit Bibliei, organizarea unui recensământ general decretat de împăratul O. Augustus (63 î.Hr. — 14 d.Hr.), presupunea perceperea taxelor la locul nașterii de reședință al populației. De aceea, Iosif și Maria au mers la Bethleem, orașul de reședință al lui Iosif. Organizarea recensământului s-a făcut în Iudeea de guvernatorul Siriei, Saturnius, între anii 8-7 î.Hr. Ținând seama de cât de greu se deplasau oamenii atunci, **data nașterii lui Iisus poate fi plasată între anii 9 și 5 î.Hr.**

Prin nașterea sa se împlineau profețiile lui Isaia 7:4, care spunea: „Iată fecioara va rămâne însărcinată și va naște un fiu ce se va numi Emanuel!”.

La rândul lor, evangheliștii Matei (cap. 1 și 2) și Luca (cap. 2) arată că nașterea lui Iisus a fost însoțită de minuni cum au fost închinarea păstorilor vestiți de îngeri, apariția stelei ce i-a călăuzit pe magi, mânia lui Irod, care a poruncit uciderea pruncilor, fuga lui Iosif în Egipt, rămânerea acolo până la moartea lui Irod, apoi reîntoarcerea în Nazaret.

Legile iudaice prevedeau ca la opt zile după naștere, pruncul să fie tăiat împrejur

Potrivit unei alte ipoteze, împăratul Constantin cel Mare, socotit primul împărat creștin, a dorit atestarea Crăciunului la data de 25 decembrie, deoarece potrivit credinței sale față de cultul soarelui (Sol Invinctus), Soarele era simbolul reînvierii credinței.

Biserica s-a gândit atunci să creștineze această sărbătoare pentru a aduna în jurul său pe toți păgânii ce sărbătoreau Soarele nedorind existența a două sărbători în aceeași zi – una creștină și alta păgână.

Ziua morții și învierii lui Hristos au fost întotdeauna mai importante în conștiința poporului român decât ziua nașterii sale.

Cea mai veche certă atestare a Crăciunului la 25 decembrie este cea din calendarul Filocalia emis la Roma în anul 336, cu un an înaintea nașterii împăratului Constantin cel Mare.

Această sărbătoare a nașterii Domnului Iisus Hristos, este la noi, la români, bogată în tradiții și obiceiuri din cele mai diverse.

Prof. **Gheorghe Vlad**
Foto: **sursa internet**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

Să cunoaștem EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

(Urmare din pag. 1)

Este locul în care echipa de proiect aşteaptă toţi teleormănenii, indiferent de vârstă, pregătire profesională, religie etc, să vorbească despre Uniunea Europeană, despre priorităţile şi politicile sale, despre trecutul, prezentul şi viitorul Europei şi al europenilor.

Noul concept şi proiectul tehnic al sediului EUROPE DIRECT Teleorman au fost realizate, în mod GRATUIT, de reputatul **arhitect Constantin Fierăscu**, membru al Consiliului Local al Municipiului Roşiori de Vede. A fost gestul unui roşiorean care a dorit să se implice cu adevărat în viaţa comunităţii şi care a transformat radical imaginea unui sediu de bibliotecă al cărei mobilier era mai vechi de 50 de ani... În numele echipei de proiect, voluntarilor EUROPE DIRECT Teleorman, cititorilor bibliotecii municipale, comunităţii roşiorene în general, MULŢUMIM! Menţionăm că întregul proiect de renovare a fost posibil datorită finanţării primite din partea Comisiei Europene şi Administraţiei publice locale. Mulţumim foarte mult!

• *Efectelor pandemiei asupra învăţământului românesc*

Prima zi a Evenimentului de promovare a EUROPE DIRECT Teleorman a continuat cu dezbaterea *„Efectele pandemiei asupra învăţământului românesc”*, eveniment înscris pe platforma **Conferinţei privind Viitorul Europei.**

La manifestare, au participat: dl **Victor NEGRESCU** - membru al Parlamentului European, vicepreşedinte al *Comisiei pentru Cultură şi Educaţie*, raportor al *Comisiei pentru Cultură şi Educaţie privind construirea politicii în domeniul educaţiei digitale* şi membru în *Comisia pentru bugete* din acest for european, jurnalist şi cadru didactic universitar; dl **Florin PIPER-SAVU** - profesor, deputat în Parlamentului României, membru al *Comisiei pentru Învăţământ din Camera Deputaţilor*; dna **Adelina SFĂT -** directorul Cancelariei Instituţiei Prefectului - Judeţul Teleorman; dl **Valerică Gheorghe CÎRCIUMARU** - primarul Municipiului Roşiori de Vede; dra **Marinela RUŞANU**, managerul EUROPE DIRECT Teleorman şi bibliotecar la Biblioteca Municipală „Gala Galaction”; voluntarul **Daria NICULCEA -** elevă a Colegiului Naţional „Ansatasescu” Roşiori de Vede, dar şi reprezentanţi ai Administraţiei publice locale sau ai unor instituţii de cultură teleormănene, ai mass-mediei locale, cadre didactice, elevi, voluntari, colaboratori.

În timpul dezbaterii, s-a discutat despre învăţământul românesc în vreme de pandemie, despre efectele incalculabile pe care pandemia de COVID-19 le are asupra elevilor, despre impactul psihologic imens asupra întregii societăţi, despre politicile şi măsurile concrete pe care Uniunea Europeană le pune la dispoziţia statelor membre, despre Anul European al Tineretului şi programul Erasmus, despre implicarea tuturor în construirea viitorului Europei şi prezentarea ideilor pe platforma ***Conferinţei privind viitorul Europei.***

Întâlnirea a constituit momentul potrivit de a mulţumi **VOLUNTARILOR** EUROPE DIRECT Teleorman pentru activitatea desfăşurată în cadrul Centrului, de a-i premia şi felicita. De altfel, în îndeplinirea misiunii Centrului de a aduce Europa mai aproape de cetăţeni, în activitatea de informare şi de organizare de evenimente cu tematică europeană, conform priorităţilor UE pentru 2021, echipa de proiect a fost sprijinită de un grup inimos de voluntari, în mare parte alcătuit din elevi. Din păcate, regulile sanitare i-a împiedicat pe toţi voluntarii să participe la acest eveniment, însă au fost reprezentaţi de cei mai activi dintre ei. În numele acestora, a vorbit despre experienţa de voluntar EUROPE DIRECT Teleorman eleva **Dora IATAN** (clasa a X-a, Colegiul Naţional „Anastasescu”).

De asemenea, diploma pentru **Voluntarul Anului 2021** a fost acordată elevei **Bianca TUTUNARU** (clasa a X-a, Colegiul Naţional „Anastasescu”). Felicitări tuturor!

La finalul întâlnirii, un recital de muzică clasică oferit de **DUO VIVACE** (pian: prof. **Daniela COLCERIU;** vioară: prof. **Marius MANEA**) a constituit pansamentul pentru sufletul tuturor celor prezenţi în sala de conferinţe a Direcţiei pentru Cultură, dar şi pentru cei care au urmărit LIVE, pe pagina de facebook a EUROPE DIRECT Teleorman, întregul eveniment. Mulţumim tuturor pentru participare, pentru susţinere şi aprecieri!

Cu siguranţă, doar împreună vom putea trece peste această perioadă dificilă şi să construim viitorul. EUROPA este alături de noi!

IMPLICĂ-TE şi TU şi FĂ-ŢI AUZITĂ VOCEA!

• *Miliarde de copaci pentru EUROPA – primul este al meu!*

Evenimentului de promovare a Centrului EUROPE DIRECT Teleorman a continuat, în ziua 27 noiembrie, cu acţiunea *„Miliarde de copaci pentru EUROPA – primul este al meu!”* - campanie de plantare de copaci, înscrisă pe platforma **Conferinţei privind Viitorul Europei**.

Purtând veste, măşti şi pelerine cu însemnele EUROPE DIRECT Teleorman şi de promovare a ***Pactului verde european***, prioritate a **UE** pentru anul 2021, aproape 100 de participanţi, cu vârsta cuprinsă între 8 şi 60 de ani, au răspuns invitaţiei centrului european de informare din Roşiori de Vede de a participa la punerea în aplicare a **strategiei Comisiei Europene**, parte a *Planului climatic*, pentru absorbţia mai multor gaze cu efect de seră din atmosferă şi încurajarea biodiversităţii. Astfel, din cele **3 miliarde de copaci** pe care CE îi doreşte în plus până în 2030, primi au fost plantaţi la Roşiori de Vede, în zona Adăpostului pe animale (str. Vadul Vezii).

Evenimentul a fost organizat în parteneriat cu: Primăria şi Consiliul Local al Municipiului Roşiori de Vede, Societatea URBIS SERVCONSTRUCT S.R.L. Roşiori de Vede, Ocolul Silvic Roşiori de Vede, agenţi economici din judeţul Teleorman şi instituţiile de învăţământ roşiorene.

Mulţumirile echipei EUROPE DIRECT Teleorman merg către toţi roşiorenii care au înţeles mesajul, dar şi către: primarul Municipiului Roşiori de Vede, Valerică Gheorghe Cîrciumaru, către consilierii locali sau judeţeni prezenţi la eveniment şi implicaţi cu tot sufletul în acţiune, către directorul societăţii URBIS, Florin Micheanu, către directorii şi profesorii din unităţile şcolare locale, către VOLUNTARII EUROPE DIRECT Teleorman.

Din data de 27 noiembrie, 83 de copaci din campania ***„Miliarde de copaci pentru EUROPA – primul este al meu!”*** sunt în grija celor care i-au plantat, fiecare participant identificându-şi într-un fel propriu copacul.

Campania EUROPE DIRECT Teleorman de plantare de copaci va continua an de an, pentru a proteja ecosistemul nostru, pentru a stopa schimbările climatice şi degradarea mediului.

Proiect finanţat de Uniunea Europeană. Punctele de vedere şi opiniile exprimate aparţin, însă, exclusiv autorilor şi nu reflectă neapărat punctele de vedere şi opiniile Uniunii Europene sau ale Comisiei Europene. Nici Uniunea Europeană şi nici autoritatea care acordă grantul nu pot fi făcute răspunzătoare pentru acestea.